

LAŽNI MAJSTORI (FAKE MASTERS)

Riječi, riječi, riječi. Riječi, samo riječi!

Danas, svaki borilački sport ima svoju Kuću slavnih; svaka zemlja, svaki grad, svaki časopis, svaka organizacija, čak i svako malo veće mjesto. Svi imaju svoju Kuću slavnih, a ako je i nemaju, potrudit će se da stvore nešto slično

Pripremio:
**David "Sensei"
Stainko,**
prof. kineziologije

ČESTO SE u životu susrećemo s osobama koje sebe nazivaju stručnjacima iz pojedinih zanimanja kao primjerice stručnjacima neke od znanosti ili jednostavno posjednikom određenog znanja i vještina. No nakon izvjesnog vremena postepeno uviđamo da se tu u stvari radi o samozvanom stručnjaku s prilično lošim općim znanjem, uglavnom bez dovoljno iskustva, ponekad i s lažnom diplomom ili diplomom koja nije stečena na ispravan način.

Takvih slučajeva samozvanih stručnjaka, na žalost, ima i u borilačkim vještinama. Samozvani stručnjaci učestalo se hvale svojim navodnim znanjem, ali kada ih se suoči s nekim od stvarnih stručnjaka otkriva se njihova nekompetentnost - elementarno neznanje, nedovoljna informiranost iz tematike borilačkih vještina, loša i iskrivljena vještina izvođenja pojedinih tehnika, nedovoljno praćenje stručne literature, kao i štošta drugo.

Lažiraju i kupuju diplome

Među mnogim samozvanim stručnjacima (majstorima), najgori su oni bahati mladi "pjetlići" koji imaju neko stečeno zvanje, pa i diplomu, ali ne i znanje. Od njih su gori samo oni koji lažiraju i kupuju diplome iza kojih ne stoji nikakav napor, nikakve godine rada, nikakve pročitane

knjige; oni koji nikada nisu ispravno polagali za stečena zvanja kojima se koriste i kojima nikada nije učinjena realna procjena njihova znanja. Lažne diplome su simptom ozbiljne bolesti današnjeg društva, one su odraz krize obrazovanja kao i napora da obrazovanje bude uistinu stečeno trudom i zalaganjem. Oni koji su

dobili takve diplome i stekli lažna zvanja su u stvarnosti - diletanti, a ne ugledni učitelji borilačkih vještina, ugledni majstori, instruktori, stručnjaci.

Trebamo se zapitati: "Tko je takvoj osobi dao diplomu?" ili "Kako je moguće da je netko dozvolio takvoj osobi da ona podučava borilačke vještine a da pritom

nije primijetio njezino neznanje i nekompetentnost?" Lažne diplome su veliko zlo. Samozvani i lažni majstori borilačkih vještina još i veće. Takve osobe čine veliku štetu borilačkim vještinama, a svojom pojavom ruše ugled ostalim majstorima i stručnjacima.

Vi njima niste dorusli

Svima je dobro znan podatak da ukoliko se želite negdje zaposliti morat ćete predočiti svoju biografiju budućem poslodavcu. U razgovoru će vas svakako upitati gdje ste se školovali i koju stručnu diplomu imate odnosno jeste li završili potrebno školovanje za taj posao. Ukoliko zadovoljavate traženim uvjetima za određeni posao, pitat će vas za vaše prijašnje radno iskustvo i tek onda će vas uzeti na probni rok kako bi provjerili imate li doista određenu stručnost, vještinu, iskustvo i nadalje traženo znanje za taj posao.

Tako bi trebalo biti i kada je u pitanju stručnost određene osobe koja sebe naziva majstorom pojedine borilačke vještine ili majstorom borilačkih vještina. Nažalost, to u većini slučajeva nije tako. Kada upitate neke od samozvanih majstora pojedine borilačke vještine gdje su i kod kojeg instruktora učili određenu borilačku vještinu, dobit ćete uvijek slične odgovore. Navest će vam kako su tu borilačku vještinu učili kod jednog ili će navesti najviše dva svoja učitelja - instruktora. Uglavnom će navesti neke manje poznate ili potpuno nepoznate instruktore iz određene borilačke vještine. Već tu počinjete sumnjati u njihovu stručnost.

Kada ih upitate jesu li objavili neku od stručnih knjiga, nisu. Imaju li možda objavljene neke stručne članke u nekom od magazina? Nemaju. Jesu li možda bili natjecatelji nekog od pojedinog borilačkog sporta? Nisu. Jesu li održavali neke seminare, konferencije, predavanja i drugo? Nisu. Tada se vaše sumnje u njihovu stručnost i znanja iz pojedine borilačke vještine u potpunosti pokazuju opravdanima. Ipak, ti samozvani majstori vas neprestano uvjeravaju u svoje znanje i stručnost. Neprestano pričaju i hvališu se svojim navodnim znanjem i titulama, sposobnostima, vještinom i stručnošću. Dakle, puno pričaju, a da pritom ničim ne potkrepljuju istinitost svojih riječi i svojih priča.

Ukoliko želite provjeriti njihovu vještinu na način da ih izazovete na jedan običan sparing, koji je sasvim normalan

Parole, parole, parole - Parole, soltanto parole

Ponekad ćete pročitati u pojedinim časopisima borilačkih vještina, na društvenim mrežama ili ćete možda čuti negdje na nekom od seminara ili u razgovoru u nekom od centara borilačkih vještina da se za nekog od takvih samozvanih majstora kaže da je - lažni majstor. Kazivati ili davati takva imena za te osobe i govoriti za njih da su lažni majstori, varalice, lažovi, da su nestručni, da su kukavice i slično, nije ono što ćete čuti iz usta pravih i stvarnih majstora - stručnjaka nekog od stila borilačkih vještina. Ako se pitate zašto, svaki pravi majstor zna za osnovni postulat u borilačkim vještinama a on glasi - poštovanje. I upravo zbog poštovanja ne žele se nikome rugati, smijati mu se ili ga vrijeđati. Samozvani majstori to znaju i iskorištavaju u svoju korist. A poštovanje treba zaslužiti.

Stoga, u Europi već duži niz godina kada bi za nekoga htjeli reći da je lažni majstor borilačkih vještina, da nije stručan, da se boji odnosno da je kukavica, počeli biste pjevušiti. Da dobro ste čuli, "pjevušiti". Pjevali bi potihom riječi iz jedne poznate talijanske balade. Melodiju i riječi pjesme koje svi majstori iz svih krajeva Europe (kao i iz mnogih drugih krajeva svijeta), u potpunosti razumiju. Parole, parole, parole. Parole, soltanto parole.

među majstorima poznavateljima borilačkih vještina, dobit ćete uvijek isti odgovor. Žalit će se da su već previše stari za sparinge (iako imaju 40, 45, 50 ili 55 godina). Nadalje, kazat će vam i da su se baš jučer povrijedili na treningu i zbog te sportske povrede nisu u mogućnosti prihvatiti sparing. I to nije sve, često će vam reći da vladaju opasnom vještinom i znanjima te navodno zbog vaše sigurnosti ne žele prihvatiti sparing. Kažu da bi vas u sparingu mogli teško ozlijediti pa možda čak i usmrtni. Drugim riječima, "navodno" radi vaše sigurnosti oni odbijaju sparing s vama, jer kako kažu, vi njima niste dorusli. I što reći na to?

Takvi samozvani majstori borilačkih vještina često sebe nazivaju ratnicima, samurajima, ninjama, šaolinskim monasima, drevnim majstorima karatea, kung fua ili tae kwon doa i slično. Dodjeljuju sami sebi kojekakve titule. Pokušavaju izgledati opasni, i konstantno pričaju kako su posebno obučeni te da vladaju opasnim tehnikama iz borilačkih

vještina. Ipak, kada ih zatražite da vam kažu jesu li možda prošli neku vojnu obuku i ako jesu gdje, njihova odgovora nema. Na pitanje jesu li možda bili sudionici u nekom od ratova kažu da nisu, a ipak, sebe nazivaju ratnicima pa ponekad i herojima. Nazivaju se "opasnim ratnicima", a ne žele (jer to ne mogu) sparirati niti s mladićima od 15, 16 ili 17 godina, jer bi ih ovi pretukli. I što reći na takve priče?

Riječi, riječi, riječi. Riječi, samo riječi. To je sve što ti samozvani majstori mogu i znaju. Puno pričati, izmišljati i fantazirati, lagati. Riječi su jeftine, tako da pričati može svatko. Uostalom zar ne živimo u zemlji gdje je dopuštena sloboda govora, pa zašto se onda čuditi ako neki samozvani majstori borilačkih vještina samo pričaju. Pričati je lako i svatko može pričati, učiniti to što se govori je već nešto sasvim drugo. Riječi su samo riječi, ne i djela. Stvarni i pravi majstori borilačkih vještina neće puno pričati, oni će s riječi odmah prijeći na djela. Upravo je to osnovna razlika između pravog, stvarnog stručnjaka borilačkih vještina u odnosu na lažnog, samozvanog "navodnog" majstora.

Svjetski prvaci i slava

U današnje vrijeme kada razgovarate sa sportašima koji se natječu u nekom od borilačkih sportova ne možete a da ne primijetite činjenicu da postoji iznimno veliki broj svjetskih prvaka. Gotovo da nema malo boljeg sportaša koji nije bio ili je svjetski prvak u jednoj od disciplina borilačkih sportova. Kao što je poznato, borilačkih sportova u svijetu ima poprilično veliki broj. Sportaši su podijeljeni u pojedinom sportu po disciplinama, težinskim kategorijama, po spolu, kao i po starosnim kategorijama. Dakle, sportaši se natječu u mnogobrojnim disciplinama, a kao što znamo, postoje i mnogobrojne svjetske federacije borilačkih sportova. Upravo taj enormno veliki broj različitih borilačkih sportova koji postoje, kao i iznimno veliki broj različitih disciplina, uzrok su tako velikog broja šampiona pa i svjetskih prvaka.

Ako sportaš ne može postati svjetski prvak u pojedinoj federaciji dovoljno mu je da promjeni težinsku kategoriju ili da promjeni disciplinu u kojoj se natječe. Ukoliko ni tada nije postao svjetski prvak, dovoljno je da otiđe u neku od mnogobrojnih drugih, što većih i poznatijih,

što manjih i manje poznatih svjetskih federacija pojedinog borilačkog sporta. Ukoliko ni tada nije postao svjetski prvak, dovoljno je da skupi nekoliko svojih istomišljenika i osnuje neku novu svjetsku federaciju ili izmisli neku novu disciplinu ili novu kategoriju i postat će svjetski prvak. I upravo to se i događa. Tako da nije rijetkost da imamo svjetsko prvenstvo pojedinih federacija u kojem se u pojedinoj disciplini ili pojedinoj težinskoj kategoriji natječu samo dva ili tri natjecatelja - sportaša.

Sportaši u tim federacijama samo trebaju čekati kada će i oni postati svjetski prvaci u pojedinoj disciplini ili pojedinoj težinskoj kategoriji. Koliko god to nekome smiješno zvuči, svjetsko prvenstvo na kojem se natječe samo dvoje ili troje sportaša u pojedinoj kategoriji ili disciplini, postoji. Pobjednika proglašuje svjetskim prvakom, dobije diplomu, podiže pokal, slikaju ga i on je svjetski prvak - sa svim počastima koje idu uz tu titulu. Možemo se tome čuditi, smijati, možemo i negodovati, ali ne možemo promijeniti činjenicu da je taj "sportaš" proglašen za još jednog od mnogobrojnih - svjetskih prvaka.

Takvi "šampioni" poslije podučavaju druge sportaše iz pojedinog borilačkog sporta jer su "svjetski prvaci". Imaju titulu i određene počasti isto kao i neki drugi sportaši koji su se iznimno teško izborili kako bi došli do takve titule. Mnogi sportaši koji su se natjecali u najpoznatijim svjetskim federacijama a najpoznatijim

borcima ili nastupili u disciplini u kojoj je uistinu trebalo pokazati vještinu i znanje, i koji su čestito zaslužili svoju titulu svjetskog prvaka, tomu se čude. Mogu se i dalje čuditi, ali ne i promijeniti stvari. Zašto? Za veliku većinu takvih lakomih

Lažne diplome su veliko zlo. Samozvani i lažni majstori borilačkih vještina još i veće. Takve osobe čine veliku štetu borilačkim vještinama

osoba, koji sebe nazivaju "sportašima" i svjetskim prvacima, mnogo je lakše zavaravati sam sebe da si svjetski prvak, nego to uistinu i ostvariti u većoj i poznatijoj federaciji, boreći se i natječući se s najboljima na svijetu.

Kuća slavnih

Možda nećete povjerovati, ali takvi lažni šampioni postaju uzor nekim drugim budućim sportašima. Njih se preporučuje i prima u "Kuću slavnih" pojedinog borilačkog sporta kao poznate sportaše koji su zaslužni za razvoj i promociju dotičnog borilačkog sporta u kojem su dobili titulu svjetskog prvaka. I možete se vi tome čuditi, možete se smijati, pa i negodovati, ali oni su ti koji su primljeni u Kuću slavnih.

Takve osobe su željne biti u Kući slavnih, iako im tamo nikako nije mjesto. Danas, svaki borilački sport ima svoju Kuću slavnih; svaka zemlja, svaki grad, svaki časopis, svaka organizacija, čak i svako malo veće mjesto. Svi imaju svoju Kuću slavnih, a ako je i nemaju, potrudit će se da stvore nešto slično. Ljudska taština je iznimno velika, i mnogo je osoba koji žele biti slavni samo kako bi mogli drugima pokazati da su oni netko u svijetu borilačkih vještina i borilačkog sporta. Nažalost po njih, izabrali su krivi sport. U borilačkim vještinama i sportovima cijeni se rad, red, disciplina, hrabrost, odvažnost, vještina i nadasve skromnost. Svi znamo što znači naziv - krvavi sport. I svakako znamo tko je uistinu šampion pojedinog borilačkog sporta. Tko je istinski svjetski prvak, a tko nije.

Mi se možemo tome čuditi, možemo se smijati, možemo i negodovati, ali ne možemo promijeniti činjenicu da su takvi lažni samozvani majstori, kao i lažni "šampioni", tu među nama. U zajednici onih koji se bave borilačkim vještinama. I njihov se broj učestalo povećava. Takve osobe čine veliku štetu borilačkim vještinama, a svojom pojavom ruše ugled ostalim istinskim majstorima i stručnjacima. I sve bi to bilo doista komično, kada ne bi bilo toliko tragično. Zato kada se susretnete s njima, ne preostaje vam ništa drugo nego da pjevujete: Riječi, riječi, riječi. Riječi, samo riječi. Parole, parole, parole. Parole, soltando parole. ■